

İBRAHİM YUSİFOĞLU

ŞEİR OXUYURSAN TİTRƏK BİR SƏSLƏ

Yox... yox... bu titrəyiş meh ola bilməz,
Hələ qəlb isidən gün gəlməyibdi.
Bəlkə də mələkdə... eh, ola bilməz,
Heç kim məni belə kövrəltməyibdi.
...Bu sənsən, önümdə necə həvəslə,
Şeir oxuyursan titrək bir səsle.

Qəlbimin səsi oxuduqların,
Bəmi də, zili də mənə tanışdı.
Gözlərim önündə toxuduqların
Hər ilmə dərini mənə danışdı.
Mənim hər sözümə, hər bir sətrimə
Talenin qisməti qəm ələndi.
Sən Allah, onları dilə gətirmə,
Göz yaşı gözündə giləndi.
Nə olar, üzündə sən gülüş bəslə,
Şeir oxuyursan kövrək bir səsle.

Mənim bu dünyaya gəldiyim günü,
Kimsə qurban kəsib, bayram etmədi.
Atasız həyatın kədəri, qəmi,
Məni sarsıtmağa gücü yetmədi.
Bir anam var idi, payı-piyada,
Səhərdən axşama işə çapardı.
Bir əli ketmənlə qalar tarlada,
Bir əli tēndirdə çörək yapardı.
Bizləri böyütdü odlu nəfəslə,
Şeir oxuyursan o doğma səsle.

Boy atdım dərdimlə yeni biçimdə,
Gördüm, torpağıma bəla əkiblər.
Sərhəd dirəkləri köksüm içində,
Tikanlı məftili bütöv çəkiblər.
Sonra da xəyanət, sonra da hiylə

Yaralı sinəyə dağ çəkildi, dağ.
Elə qəsd edildi talesiz elə,
Hələ də yadlarda qalıb Qarabağ.
Həsərlə o tayı az hayla, səsle,
Şeir oxuyursan qəmli bir səsle.

Tanrı tez göndərdi sevgi payımı,
Çıxartdı önümə dəniz gözlünü.
Dalğalar ram etdi bulaq, çayımı,
Axır ki, tanıdım dönük sözlünü.
...Düşür, şairlərin bəxtinə, düşür,
Düşür, bu dünyanın zalım qızları.
Şairlər taleyi, bəxtindən küsür,
Olurlar dünyanın tək, yalqızları.
Dünyaya məhəbbət, sevgi yayanlar,
Bu daş ürəklərə yol tapa bilmir.
Sözlə ürəkləri ovsunlayanlar
Sevdiyi gözəllə dil tapa bilmir.
Bunları sən mənə söylətmə vəsle -
Şeir oxuyursan sehrli səsle.

...Yox, yox... bu titrəyiş meh ola bilməz,
Qəlbimə hərarət dolmayacaqdı.
Kədəri qəlbimdən heç kimsə silməz
Sən deyən günümüz olmayacaqdı.
...Bu sənsən, önümdə necə həvəslə,
Şeir oxuyursan titrək bir səsle!

SƏN NİYƏ BU QƏDƏR GÖZƏLSƏN AXI

De, hardan yarandı bu həvəs, hardan,
Ömrümün payıza yan alan çağı.
Qəlbimdən bir fəryad qopdu, ilahi,
Sən niyə bu qədər gözəlsən axı!

Demirəm günəşsən, demirəm aysan,
Demirəm gözümü nur qamaşdırır.

Vallah, xəyalımda olana taysan,
Sənin adiliyin məni çaşıdır.

Qarşıda qanunun səddi varsa da,
Hisslər ürəyimdə, bil, daşıbdılar.
Mənim baxışlarım ac arılardı,
Ballı dodağına daraşıbdılar.

Səninlə danışmaq, səninlə dinmək,
Səninlə üz-üzə dayanmaq çətin.
Şəvə saçlarına bir sığal çəkmək,
Bir şirin yuxudu, oyanmaq çətin!

De, hardan yarandı bu həvəs, hardan,
Ömrümün payıza yan alan çağı.
Qəlbimdən bir fəryad qopdu, ilahi,
Sən niyə bu qədər gözlənsən axı!

MƏN ZALIM ADAMAM

Səni aldatmasın kövrək duruşum,
Məni dərddli görüb halıma yanma.
Aslan vuruşudu mənim vuruşum,
Mən zalım adamam, mənə inanma.

Sən mənə inanma, qoy, belə durum,
İnansan, bir ümid itirəcəksən.
Məhəbbət güllərim quruyub, quzum,
Təzədən nə təhər bitirəcəksən?!

Mən zalım adamam, zalım olmasam,
Səni öz dünyandan qopararammı?
Kükürəyən dənizin dalğalarına,
Yelkənsiz qayıqla apararammı?

Sənin istəklərin büllur qab kimi
Düşüb əllərimdən çiliklənəcək.
Bağrına sıxdığın hörüklərini,
Qara gecələrin ağ bələyəcək.

Köksünü yandıran od hislərinlə,
Dəli inadından dönməyəcəksən.
Parlaq ulduzlartək saf gözlərinlə,
Eşqin səmasında sönməyəcəksən.

...Səni ovsunlayıb kövrək duruşum,
Məni dərddli bilib, halıma yanma.
Uç get öz bağçana, Səməndər quşum,
Mən zalım adamam, mənə inanma.

MƏNİ GÜNAHIMA BAĞIŞLA, ALLAH

Dərdim bir çiçəyi qəhər eylədim,
Arının balını zəhər eylədim,
Dərdimi kəhərə yəhər eylədim,
Məni günahıma bağışla, Allah!

Gözlər mənə baxdı, mən qaşa baxdım,
Yanaqda yaşaran nəm-yaşa baxdım,
Çox erkən toxundu tən daşa baxtım,
Məni günahıma bağışla, Allah!

İstədim dirçələm yaz gəlib getdi;
Bir gözəl tapınca naz gəlib getdi,
Dost-tanış qarım az gəlib getdi,
Məni günahıma bağışla, Allah!

Məni yola salan yolu unudum,
Boynuma sarılan qolu unudum,
Sağımı qorudum, solu unudum,
Məni günahıma bağışla, Allah!

Getdi əlimizdən Vətən torpağı,
Geymədim əynimə kətən torpağı,
Gücüm yox qaytaram gedən torpağı,
Məni günahıma bağışla, Allah!

Əllərim çatmayır paralarına,
Şerimlə duz səpdim yaralarına,
Şəhidlər almadı aralarına,
Məni günahıma bağışla, Allah!

Bağışla, barışım günahlarımla,
Qaynayıb-qarışım ün "ah"larımla,
Onlardan ayrılıım uşaqlarımla,
Məni günahıma bağışla, Allah!

SƏN DEMƏ, BU DÜNYA MƏNLİK DEYİLMİŞ

Bir payız günündə gəldim dünyaya,
Təbiət əyninə çəni geyibmiş.
Çoxu sevinmə də Tanrı payına,
Sən demə, bu dünya mənlük deyilmiş.

Anam nə söylədi sözüne baxdım,
Qayğıya bələnən gözüne baxdım,
Dönüb bu dünyanın özünə baxdım -
Gördüm ki, hər büsat şənlik deyilmiş,
Sən demə, bu dünya mənlük deyilmiş

İllərlə qədəkdən köynək geyindim,
Həyatda çalışqan, bir az yeyindim,
Verdiyi payına küsdüm, deyindim -
Cavabı düz çıxan tənlik deyilmiş,
Sən demə, bu dünya mənlilik deyilmiş.

Özümə xəyalda dünya yaratdım,
Hara addım atdım, düz addım atdım.
Gəlib xırmandakı xırdağa çatdım -
Bu pay da toxumluq, dənlik deyilmiş,
Sən demə, bu dünya mənlilik deyilmiş.

Gözüm qalmasa da sərvət-varında,
Saçlarım üşüdü qırov, qarında,
Sarsıldım ehtiyac dalğalarında -
Yanağı al boya-ənlik deyilmiş,
Sən demə, bu dünya mənlilik deyilmiş.

Qorxdu adlanaram, söz yayıb keçdi,
Neçə yol adımlı adlayıb keçdi,
Ömür kitabımı qatlayıb keçdi -
Heysiyyət, şərəfi-mənlilik deyilmiş,
Sən demə, bu dünya mənlilik deyilmiş.

Məni öz doğması bilmədi, niyə,
Saldığı düyünlü ilmədi, niyə,
Doğrusu bilmədim, bəs nədi, niyə -
-Dünya, Yusifoğlu, sənlik deyilmiş,
Sən demə, bu dünya mənlilik deyilmiş.

MƏN ÇƏKƏN DƏRDLƏRİ, SƏN BARI ÇƏKMƏ

Mən dedim... sən gəldin... durdun önümdə,
Gözlərin çağlayan bulaq kimi ydin.
Ruhum ovsunlanan bu xoş günümdə,
Sən mənə ün yetməz uzaq kimi ydin.

Nə qədər yaxındıq, o qədər uzaq,
Sarsıldım, duyğulu baxışlarından.
Nə bir qol qaldırdın, nə aqdın qucaq,
Qorxdum, gözlərinin yağışlarından.

Sən ki, bənzəmərdin yada, özgəyə,
Bilirdim, sən məni duyub gəlmisən.
Şeir söylətməyə, söz eşitməyə,
Qəlbinin səsinə uyub gəlmisən.

Görən nə tapmışan şeirlərimdə,
Onların sevincdən kədəri çoxdu.
Elə sənəmdəki dərdlərimin də,
Qədəri varsa da, hədəri yoxdu.

Daha nə söyləyim bu payız günü,
Görürsən, yarpaqlar xəzələ dönüb.
Sənə deyəcəyim şeirlər, düzü,
Yaza bilmədiyim xəzələ dönüb.

Mənlilik hislərini saxla özündə,
Axı, qəm dəniyəm, qəlbinə əkmə.
Yansam da çatdığın ocaq közündə,
Mən çəkən dərdləri, sən barı çəkmə.

Mən dedim... sən gəldin... durdun önümdə,
Gözlərin çağlayan bulaq kimi ydin.
Ruhum ovsunlanan bu xoş günümdə,
Sən mənə əlyetməz uzaq kimi ydin.

GECİKMİŞ MİSRALAR

Özümü duyandan gizlicə, aşkar,
Ruhumu oxşayan gül axtarırdım.
İlməsi qardan ağ, üstündə cüt nar.
Pəncərə önündə tül axtarırdım.

Sənə tuş gəlmədim baharda, yayda,
Çölü, çəmənliyi gəzən gözlərim.
Bir payız günündə çatdılar dada,
Səndən əllərini üzən gözlərim.

Gördüm, o çiçəksən - gəzdiiyim gülsən,
Ruhuma yayılan ətrin bəsimdi.
Nə qədər xəşbəxtəm, nə qədər, bilsən,
Sevincdən ürəyim əsim-əsimdi.

Gəlmisən mələyin qanadlarında,
Saçını küləklər darayırdılar.
Alma qızartısı yanaqlarında,
Gözlərin yolunu arayırdılar.

Yamanca hürkəkdin, yaman təlaşlı,
Arxanca bir qısqanc göz izləyirdi.
Ancaq xəyalında bir qaraqaşlı,
Səni oxşayırdı, əzizləyirdi.

...Sənli keçəcəkdə ömrümün ardı,
Qəlbimdən kədəri, qəmi silmişəm,
Nə yaxşı, həyatın payızı vardı,
Nə yaxşı, mən səni tapa bilmişəm.

NƏDƏN BÜTÖV NƏĞMƏ SÖYLƏMİRSİNİZ

Niyə duruşunuz belə qəmlidir,
Uçub pəncərəmə qonan sərçələr.
Hələ səsiniz də solğun, bəmlidir,
Soyuqdan üşüyüb, donan sərçələr.

Qışda da yeriniz eşik özüdü,
Sizlərə dikilən pişik gözüdü,
Sizləri bişirən yeşik közüdü,
Özü-öz tükünü yolan sərçələr.

Siz yurd havasına uyanlarsınız,
Dərdini, qəmini duyanlarsınız,
Bir ovuc dən ilə doyanlarsınız
Aldanıb torlara dolan sərçələr.

Yenə qış gedəcək, yaz gələcəkdi,
Yekəlmiş, kökəlmiş qaz gələcəkdi,
Durna qatarları saz gələcəkdi
Çəkisi bir misqal qalan sərçələr.

Görcək gen samanı yaran quşları,
Çölü bürüyəcək aran quşları,
Hər kəsin dönəcək qaranquşları
Tək-tənha xəyala dalan sərçələr.

Kimsədən mərhəmət gözləmirsiniz,
Tələdən şikayət eyləmirsiniz,
Nədən bütöv nəgmə söyləmirsiniz
Sözü «cik-cik» boyda olan sərçələr.

GÖYLƏRƏ BAXARSAN, AY DOĞAN ÇAĞI

Alma ağacları çiçəkləyəndə,
Vaxt tapıb, arabir dolaş, göz bağı.
Tanrı saçlarına nur ələyəndə,
Göylərə baxarsan - Ay doğan çağı.

Güllərin ətrində, Ay işığında.
Ürəkdən müqəddəs arzular keçər.
Ömrün bu anında, belə çağında,
Sevənlər sadıqlıq andını içər.

Alar mayasını Ay işığından,
Çiçəklər tələsər bara dolmağa.
Zövq alıb özü öz yaraşığından,
Bir gözəl tələsər gəlin olmağa.

Almalar rəng alar yanaqlarından,
Elə sənin kimi pörtüb allanar.
Qopub bəy oğlanın barmaqlarından,
Qırmızı bir alma sənə tullanar.

Beləcə ömrünün çiçək çağında,
Vaxt tapıb arabir dolaş, göz bağı.
Tanrı saçlarına nur ələyəndə,
Göylərə baxarsan - Ay doğan çağı.

PAYIZDA ÜŞÜYƏN ÇİÇƏK

Soyuq dəyib sozalırsan,
Rəngin qaçıb, bozarırsan,
Çox kövrək görkəm alırsan -
Payızda üşüyən çiçək.

Qırov düşür çətirinə,
Nəm qarışır ətirinə,
Şaxta dəyir xətirinə -
Payızda üşüyən çiçək.

Yaxanı ayaz sökübdü,
Köksünə duman çökübdü,
Sazaq səbrini tökübdü -
Payızda üşüyən çiçək.

Ətir saçdın yazda, yayda,
Uşaqları eyni qayda,
Ovsunladın çoxlu sayda -
Payızda üşüyən çiçək.

Tanrı bölüb elə bölüm,
Hər canlıya çatar ölüm,
Bu halından qorxma, gülüm,
Payızda üşüyən çiçək!

YARAĞA YATMAYAN ELİM...

Darağa çatmayırsan daha,
Darağa yatmayan telim.
Bələni bədi qəmə, "ah"a,
Ayağa qalxmayan elim.

Torpaqları yağılarda.
Dərdi-səri ağılarda,
El-obası dağlar da,
Yarağa yatmayan elin.

Paralanıb neçə kərə,
Pay götürüb neçə hərə,
Sərhədləri çay, dağ, dərə,
Sərhəddin tapmayan elim.

Yaralanıb köksün neçə,
Gündüzlərin olub gecə,
Ölə bilmir - ölsün necə,
Birliyə çatmayan elim.

Gen qoynunda gül də əksən,
Lap Londona boru çəksən,
Dar anında təksən, təksən...
Bəxtədən yarımayan elim.